

me fra private midler – det er stigningen – og resten fra det offentlige. Men det er altså ikke 1 pct. af 3 pct. Jeg siger det blot, for det er der mange der går og tror. Sådan er det ikke.

Men vi har forkastet Barcelonamålsætningen i den danske regering, og det synes jeg er flot. For vi vedtog på et Havreholmmøde, at når det nu er sådan, at nogle tror, at det er 1 pct. af BNP, så lad os tage det skridt, at vi går længere end alle de andre lande i EU. Nu gør vi det til vores målsætning, at selv om det skulle være en tredjedel af en stigning, der skulle svares af de offentlige midler, så siger vi nu, at det er 1 pct. af den samlede produktion i 2010 – vel vidende at vi har forladt Barcelonamålsætningen. Vi bevæger os ud i et rum, hvor vi i regeringen forpligter os til at yde mere end det, de andre er forpligtede til. Det synes jeg egentlig er flot, det må jeg sige, og det skulle man rose os for.

Hvis nogen siger i dag, at der er mindre til forskning, vil jeg lige sige, at i faste priser – i faste priser – har man aldrig haft mere til forskning end det, man har i 2006, 12,2 mia. kr., aldrig nogen sinde. Og det er nu sådan, at det, der er styrende for den enkelte forsker, er, hvad det er for bevillinger, man har. Det er jo det, der er afgørende.

Bevillingerne er altså ikke sat ned. De er sat op. Der er flere penge til reel forskning.

Vi har et mål: at måle det ud fra den samlede produktion. Men for den enkelte forsker er spørgsmålet: Får jeg mere næste år, end jeg får i år?

Jeg går ud fra, at der ikke er mange af medlemmerne af Folketinget, der måler deres vederlag ud fra, hvad BNP er. Man måler vel sit vederlag ud fra, hvad man fik måneden før, året før, og hvad man får nu. Jeg tror ikke, der er mange, der beregner det i forhold til BNP. Og sådan er det vel også med dem, der får bevillinger. Sådan er hele bevillingssystemet, at man ser på: Hvor meget får vi nu i forhold til sidste år?

Vi har bare – som de eneste – sagt, at vi har en målsætning, der hedder 1 pct. af BNP. Og medmindre et flertal i Folketinget ønsker at forhindre os i det, så når vi det mål og lidt mere i 2010. Det er sådan set ambitionen. Og så er den forklaring givet hermed.

Så kan vi selvfølgelig glæde os over, at vores afsæt til at nå alle de målsætninger, vi har stillet op, jo er noget bedre end afsættet for de lande, vi normalt sammenligner os med. Vi har jo et formidabelt afsæt med den økonomi, vi står med.

Hr. Ole Sohn var meget venlig at rose. Og det forstår jeg godt, for jeg synes også, at der på mange områder er et meget godt ræsonnement hos SF med selv at vurdere: Hvor er det interessant at være med, og hvor kan vi ikke være med? Det vil jeg godt kvittere for, for det gør også, at man får nogle gode aftaler. Det var om kulturen sidste år, og det er også om kulturen nu.

Jeg sagde også sidste år, at det, der gælder om kulturen, jo sådan set er SF's fortjeneste, for man kom selv og bankede på døren og sagde: Vi har i øvrigt nogle ønsker; det her kunne vi godt tænke os. Det synes jeg er rigtigt at gøre, og det er en god måde at arbejde på. Det vil jeg også godt kvittere for, og det der med, at det er en fair måde at gøre det på, vil jeg godt støtte, for sådan oplever jeg det.

Kl. 16.15

Så er der andre – det vil jeg også kvittere over for hr. Frank Aaen og fru Line Barfod for – der synes, at det her er meget kort. Men det er jo også en erkendelse af, at der sikkert er meget langt fra det, som Enhedslisten vil, til det, vi andre vil. Det er sådan set to helt diametralt forskellige systemer. Vi har stor succes med de systemer, vi står for, og så vil jeg ikke være bekendt at nævne, hvilken succes man har med de systemer, som Enhedslistens medlemmer tidligere støttede, for her skal jo være en venlig atmosfære. Jeg vil godt bare glæde mig over, hvad det er, der er det blivende og det vedvarende, og hvor styrken ligger, når man taler om folkestyre.

Så jeg glæder mig også over, at vi ikke er enige, for der ville være noget galt, hvis vi var enige. Jeg ville have det skidt, hvis jeg gik herfra, og hr. Frank Aaen så sagde: Jeg var enig med finansministeren. Jeg ville egentlig have det skidt og sige, at enten havde vi misforstået hinanden, eller også ville det være på tide, at jeg forlod politik. Det vil jeg godt sige. Så derfor kvitterer jeg egentlig for og glæder mig i mit indre over, at vi ikke er enige.

Jeg glæder mig i virkeligheden også over den støtte, der er fra Det Konservative Folkeparti. Den har vi brug for. Vi har meget store udfordringer. Jeg glæder mig over de tilsagn og den støtte, der har været til ændringsforslagene. Jeg synes, det er flot. Det er et meget behageligt klima.

Det gælder også Dansk Folkeparti, vil jeg gerne sige til hr. Thulesen Dahl. Jeg synes, det er ræsonnabelt, det er ansvarligt, det er fair. Man står ved det, man har vedtaget, og det er meget flot. Det er jo det, der er årsag til den stabilitet i